

บทที่ 12

คุณค่าของนิทานพื้นบ้าน

นิทานพื้นบ้านนับว่าเป็นผลผลิตอย่างหนึ่งของสังคมในสมัยโบราณ เมื่อมนุษย์เรายังไม่มีเครื่องมือให้ความบันเทิงเช่นปัจจุบัน นิทานเป็นสิ่งที่ให้ความรื่นเริงบันเทิงใจที่สำคัญ ภายหลังจากการตรากตรำทำงาน หรือในยามที่มีเวลาว่าง คุณค่าของนิทานพื้นบ้านนั้นมีอยู่มากมาย ดังจะยกตัวอย่างจากการวิเคราะห์วิจารณ์ของนักวิชาการมาพอสังเขปดังนี้

1. กิ่งแก้ว อัสดากร¹ กล่าวว่า “การศึกษานิทานพื้นเมืองจะทำให้เราทราบถึงอารมณ์ ความคิดเห็น จินตนาการ ตลอดจนความเป็นอยู่ของประชาชนได้เป็นอย่างดี”

2. สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์² มีความเห็นว่า “การศึกษานิทานพื้นบ้านมีประโยชน์หลายประการ เช่น

- 1) ก่อให้เกิดความเพลิดเพลินบันเทิงใจ
- 2) ให้ความรู้เรื่องภาษา ศัพท์ สำนวน
- 3) สะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมประเพณีบางอย่างตลอดจนสภาพภูมิประเทศ ภูมินามวิทยา และภาวะสังคม

- 4) เป็นประโยชน์ในด้านการอบรมสั่งสอน ชีตาทปฏิบัติชอบ

- 5) ประโยชน์ให้เกิดผลทางอื่น ๆ เช่น นิทานบางเรื่องเป็นที่มาของวรรณคดี บางเรื่องมีผู้ถูกเป็นบทขับร้อง ดัดแปลงเป็นบทละครวิทยุ โทรทัศน์ นอกจากนี้ในวิชาการศึกษา ครูสามารถนำนิทานไปประกอบในการสอนบทเรียน บางบทบางตอนให้สัมฤทธิ์ผลยิ่งขึ้น”

3. จารุวรรณ ธรรมวัตร³ ได้แยกคุณค่าของนิทานเป็นคุณค่าต่อสังคม และคุณค่าต่อตนเอง สรุปความได้ดังนี้

¹ กิ่งแก้ว อัสดากร, *วรรณกรรมจากบ้านใน*, พระนคร : อรุณสภา, 2514, หน้า 8.

² สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์, *คติชาวบ้านปักษ์ใต้*, พระนคร : ก้าวหน้าการพิมพ์, 2512, หน้าคำนำ.

³ จารุวรรณ ธรรมวัตร และคณะ, *วิเคราะห์นิทานชาวบ้านอีสานจากสามหมู่บ้าน*, เอกสารการวิจัยของศูนย์ศิลปและวัฒนธรรมภาคอีสาน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม เสนอต่อสภาวิจัยแห่งชาติ, 2522.

1) คุณค่าต่อสังคม

- 1.1) แสดงถึงพัฒนาการทางความคิดของมนุษย์ที่มีต่อปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ
- 1.2) ฉายให้เห็นค่านิยมของสังคมที่เป็นเจ้าของนิทานในเรื่องต่อไปนี้
 - 1.2.1) ยกย่องผู้มีปัญญา ความรู้
 - 1.2.2) ยกย่องผู้ที่ยึดมั่นในการทำงาน
 - 1.2.3) นับถือพุทธศาสนา
 - 1.2.4) เชื่อถือในการอธิษฐานและเสี่ยงทาย
 - 1.2.5) ยึดมั่นในความกตัญญู
 - 1.2.6) ยกย่องคนเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่
 - 1.2.7) มีความเชื่อในเรื่องศาสนา หรือโชคชะตา
- 1.3) แสดงถึงวัฒนธรรมทางภาษาของชาวบ้าน
- 1.4) แสดงภาพชีวิตความเป็นอยู่ของชาวบ้าน
- 1.5) นิทานมีส่วนช่วยจัดระเบียบให้สังคม

2) คุณค่าต่อตนเอง คือให้ความบันเทิง

กล่าวโดยสรุปแล้ว นิทานเป็นสิ่งที่ไม่ใช่เพียงเรื่องที่เราเล่าเพื่อความบันเทิงหรือฆ่าเวลาเท่านั้น แต่มีบทบาททางสังคมตั้งแต่ระดับสถาบันที่เล็กที่สุดคือครอบครัว และขยายตัวกว้างออกไป ในฐานะที่มันเป็นผลผลิตของสังคม นิทานจึงสะท้อนให้เห็นลักษณะของชีวิตความเป็นอยู่ ความคิด ค่านิยมของคนในสังคม ประเพณีความเชื่อของคนในแต่ละท้องถิ่น และยังเป็นคำโครงเรื่องพื้นฐานของงานวรรณกรรมชั้นสูง หรือมหากาพย์สำคัญ ๆ ของโลกอีกด้วย

ปัจจุบันนี้นิทานยังมีบทบาทสำคัญ ๆ อยู่ในสังคม และผู้อ่านผู้ฟังก็ไม่เบื่อที่จะรับรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องเกี่ยวกับเทพนิยายที่คนรู้จักกันดี ดังตัวอย่างต่อไปนี้

บทความ

บทความเรื่อง “เทพนิยายกริมม์เรื่องสุดท้าย” ของ ลองแมน ดีพิมพ์ใน “ด้วย’ตูน” ฉบับเดือนกรกฎาคม 2527 ปีที่ 13 เล่มที่ 11 ดังมีข้อความบางส่วนต่อไปนี้

“เอ่ยชื่อ “เทพนิยายของกริมม์” ผมคิดว่าใคร ๆ ก็รู้จัก ถึงแม้ไม่เคยอ่านก็คงจะได้ยินผู้ให้กำเนิดเทพนิยายบันลือโลกสองพี่น้องตายไปกว่าร้อยปีแล้ว หนังสือเล่มนั้นดีพิมพ์มาราว 170 ปีแล้ว แต่ชื่อใหม่ครบเทพนิยายของกริมม์ยังมีหลงเหลืออยู่อีกเรื่องหนึ่ง ดันฉบับเพิ่งโผล่แต่ปีหน้าโน้นนะชาวโลกผู้นิยมเทพนิยายทั้งหลายจึงจะได้อ่านกัน

ก่อนอื่นผมขอถือโอกาสอนุญาตเอามะพร้าวห้าวมาขายสวนสักทะลายนองทะลายนอง
“เทพนิยายของกริมม์” Grimm’s Fairy Tales เป็นฝีมือเขียนของสองพี่น้องชาวเยอรมัน คนพี่ชื่อ
จาค็อบ ลุดวิก คาร์ล กริมม์ (1785-1863) คนน้องชื่อวิลเฮล์ม คาร์ล กริมม์ (1786-1835) ...

สองพี่น้องตระกูลกริมม์ผู้ทิ้งวรรณกรรมอมตะชิ้นหนึ่งของโลกไว้ ตายไปกว่า 120 ปี
แล้ว บัดนี้ปรากฏว่ามีต้นฉบับเทพนิยายที่เขาเขียนไว้ครั้งกระโน้นโผล่ขึ้นอีกเรื่อง เป็นเรื่องที่
211 นับว่าเป็นฝีมือของกริมม์ผู้น้อง ต้นฉบับเป็นลายมือขยุกขยิกของเขาเองอย่างแน่แท้ ไม่ใช่มี
ใครไปพบมันซุกซ่อนอยู่ที่ไหน หากแต่เป็นต้นฉบับที่กริมม์เขียนเสร็จส่งไปให้ใครคนหนึ่ง
เขาเรียกว่า “มิลล์ที่รัก” ตั้งแต่ปี 2359 หลังจากหนังสือเทพนิยายกริมม์เล่มสองพิมพ์จำหน่าย
แล้วปีหนึ่ง...

ผอ่ยไปผอ่ยมา ผมคิดของผมเองว่า ไม่ใครก็ใครอาจจะอยากรู้อึ้งสะน่า ว่าเรื่องราว
เทพนิยายของกริมม์ตอนสุดท้ายนี้เป็นยังไง ไม่เป็นไรผมจะเล่าให้ฟัง

ก็ขึ้นต้นตามประสาเทพนิยายนี้แหละ “กาลครั้งหนึ่ง” บรรยายถึงเรื่องของคุณแม่
ผู้ห่วยลูกสาว จึงส่งเข้าป่าเพื่อหลีกเลี่ยงสงครามที่กำลังรบพุ่งติดพันใกล้เข้ามาทุกที แม่หนูน้อย
ได้เทพธิดาผู้อารีชักนำไปส่งยังกระท่อมชายชราผู้หนึ่ง แกให้ที่พักพิงอย่างดี แม่หนูน้อยมีความ
สำนึกในบุญคุณที่แกให้ความเมตตากรุณายิ่งนัก ก็ตอบแทนด้วยการปฏิบัติรับใช้ทุกอย่าง
เท่าที่จะทำได้ในชั่วเวลาที่หนูน้อยคิดว่าแกอยู่เพียง 3 วัน แต่ที่แท้มันนานถึง 30 ปี เมื่อหนูน้อย
ที่อายุปาเข้าไปกลางคนแล้วจะลากลับ แกเปิดเผยตัวเองว่าแกเป็นถึงเซนต์หรือนักบุญโจเซฟ
แล้วก็ให้ดอกกุหลาบตูมติดมือกลับไปดอกหนึ่ง สาวใหญ่บอกแกว่าดอกกุหลาบบานแบ่งเต็มที
เมื่อใด จะกลับมาหาแกอีก

เทพธิดาผู้อารีองค์เดิมจัดแจงบันดาลให้สาวใหญ่วัย 30 กว่า กลับเป็นเด็กตามเดิมก่อน
จะพาไปส่งบ้านแม่ พอพบหน้ากันสองแม่ลูกแสนจะดีอกดีใจ นั่งคุยกันกระหนุงกระหนิง จน
ค่ำมืดแล้วชวนกันเข้านอน รุ่งเช้าเพื่อนบ้านเข้าไปพบแม่ลูกนอนสิ้นใจตัวแข็งทื่อ มีดอกกุหลาบ
ดอกนั้นแบ่งบานเต็มทีวางอยู่ตรงกลาง

เรื่องย่อ ๆ มีเพียงแค่นี้ ส่วนรายละเอียด หนอนหนังสือทั้งหลายอดใจรอไปปีหน้าโน้น
เสาะหากันเอาเองเทอญ

นอกเหนือไปจากเรื่องที่ระบุมานี้ เราจะเห็นว่านิทานมีอิทธิพลต่อคุณในสังคมอย่าง
หลากหลายและยืนยาว เช่น นิทานภาพ ภาพระบายสี การ์ตูน และเรื่องราวประเภทนิยาย
ล้อเลียน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

นิทานยุคจรวด

คัดจากหนังสือ “บุษาคณแม่ นางพินิจภูวดล” สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2518.

“นิกา” แปลจากเรื่อง “PETRONELLA” ของ JAY WILLIAMS

ณ กาลครั้งหนึ่งยังมี.....

มหาอาณาจักรโบราณชื่อ “สกายเคสียร์ เมาน์เทน” (ขุนเขาแห่งฟ้าใส) หลายร้อยหลายพันปีที่ล่วงไปแล้ว มหาอาณาจักรไม่เคยเปลี่ยนนามผู้ครองแผ่นดินเลยสักครั้ง ไม่ว่าองค์ไหนจะขึ้นเสวยราชย์ มิชาก็จะมีราชโอรสแก่ล้าสามองค์ องค์ใหญ่ทรงพระนามว่า เจ้าชายไมเคิล องค์กลางได้พระนามว่า จอร์ช และองค์สุดท้ายก็คือเจ้าชายปีเตอร์

พระนามของเจ้าชายทั้งสามพระองค์ก็ไม่เคยเปลี่ยนเลยไม่ว่ารัชสมัยใด....

ครั้นแล้วเจ้าชายทั้งสามของทุกกาล ก็เจริญวัยเป็นหนุ่มแกร่งกล้าชาญชัยเท่าเทียมกัน มิช่า เมื่อความแกร่งกล้านั้นเติบโตใหญ่ขึ้น ก็มีการกราบถวายบังคมลาไป “แสวงโชค” ทุกครั้งไป

ผู้แตงนินายมิได้ยอมที่จะเียนย่อเสียเวลาแล้วว่า เจ้าชายสององค์โต คือเจ้าชายไมเคิล และเจ้าชายจอร์ชจะทรงประสบชะตากรรมหวาดเสียน่าสยดสยองเพียงใด เนื่องด้วยทั้งสองพระองค์มิได้กลับมายังมหาอาณาจักรเลยสักกาลเดียว

เป็นของแน่ว่าเจ้าชายปีเตอร์พระองค์เล็กนั้นต่างหากคือพระเอก ด้วยแต่ไหนแต่ไรไม่ว่าปีเตอร์องค์โตก็มักเสด็จกลับวังพร้อมด้วยเจ้าหญิงโฉมงามทุกครั้ง

เมื่อได้ทรงเล่าถึงวีรกรรมต่าง ๆ ที่ได้ทรงประสบมาแล้ว พระราชบิดาก็ทรงชื่นชมโสมนัสอย่างยิ่งยวด มีการเฉลิมฉลองเอิกเกริกทุกครั้งไป

และแล้ว พระเจ้าแผ่นดินซึ่งทรงพระนามว่าปีเตอร์ก็เสด็จสู่สวรรคาลัย เจ้าชายปีเตอร์ก็กลายเป็นพระเจ้าปีเตอร์ต่อไป และต่อไป และต่อไป.....

ล่วงลุมมาได้ยี่สิบเก้ารัชกาล

พระเจ้าปีเตอร์ที่ 29 ก็ทรงมีพระราชโอรสองค์ที่หนึ่ง ไมเคิล องค์ที่สอง จอร์ช ตามอย่างที่เคยเป็นมาแต่โบราณ จนกระทั่งถึงวาระพระประสูติกาลครั้งที่สาม

“ลูกผู้หญิง...” พระเจ้าปีเตอร์ทรงอุทานเสียงดังสนั่น

“ไม่รู้ไม่ชี้ด้วยนะ...” พระราชินีผู้ทรงอดโรยกระซิบเถียงทั้ง ๆ ที่พระเนตรปิดสนิท

“หม่อมฉันไม่รับรู้อะไรด้วยทั้งนั้น...เห็นจะเป็นด้วยหม่อมฉันกินอะไรผิดสำแดงไปกระมัง...”

“เอาเถอะ ๆ...ไม่เป็นไรนา” พระเจ้าปีเตอร์ทรงปลอบโยน แล้วหันพระพักตร์ไปยังข้าราชการบริพาร “ผู้หญิงก็ผู้หญิงซีน่า...เออ ว่าแต่เราจะตั้งชื่ออย่างไรกันล่ะ จะให้เป็นเจ้าหญิงปีเตอร์ เห็นจะไม่เหมาะ...”

หลังจากทรงปรึกษากันหรือกับพระราชินีและคนใหญ่ ๆ โต ๆ ที่นั่งหน้าสลอนกันอยู่สักพักใหญ่ ก็มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ขนานพระนามเจ้าหญิงองค์สุดท้ายว่า

“เจ้าหญิงเปโตรเนลลา”

“โตขึ้นจะเป็นอย่างไรก็ไม่รู้...” พระเจ้าปีเตอร์รำพึงกับองค์เอง “เฮ้อ ที่นี่ “สกายเคิลียร์ เมาน์เทน” ของเราก็ไม่มีพระเจ้าปีเตอร์องค์ต่อไปนะซี...”

ปีผ่านไป ผ่านไป เจ้าชายทั้งสององค์และเจ้าหญิงอีกหนึ่งองค์ของมหาอาณาจักรก็ทรงพระเจริญเติบโตขึ้น ทั้งแกว่งกล้าทั้งฉลาดเฉลียวเท่าเทียมกันกับทุกองค์ทุกกาลที่ผ่านมา จะมีผิดกันไปก็แต่ในส่วนปลีกย่อย และที่เห็นเด่นชัดก็คือความกล้าแกว่งผิดผู้หญิงของเจ้าหญิงองค์เล็กเท่านั้น

ตามโบราณราชประเพณี...จึงวันหนึ่งเจ้าชายองค์ใหญ่สองพระองค์ก็เสด็จเข้ามาเฝ้าพระเจ้าปีเตอร์ที่ 29 และพระราชินี กราบถวายบังคมลาไป “แสวงโชค” ยังมีทันจะรับสั่งว่ากระไร เจ้าหญิงเปโตรเนลลาก็เสด็จเข้ามาอีกองค์หนึ่ง แต่งองค์ทะมัดทะแมงไม่แพ้พระเชษฐาทั้งสอง ทรงกางเกงหนัง ฉลองพระองค์หนึ่งสีดำทั้งชุด ที่พระอังสะมียามโบเชื่องสะพายอยู่ พระหัตถ์ทรงถือดาบคมกริบ

“สมเด็จพระพ่อ และสมเด็จพระแม่ อย่าได้หวังเลยว่าหม่อมฉันจะยอมนั่งจ้องอยู่ในวัง” กราบทูลด้วยถ้อยคำคมคาย “หม่อมฉันก็ต้องทูลลาไป “แสวงโชค” เหมือนเจ้าพี่ทั้งสององค์นั่นแหละ”

“เฮ้ย อะไรกัน” พระเจ้าแผ่นดินตกพระทัยเสียจนพระพักตร์เปลี่ยนสี “เจ้าเป็นผู้หญิงนะ นิ่งหนูเล็ก...”

“ตายแล้ว...” พระราชินีทรงรำพันขึ้นมาบ้าง “ประชาชนเขาจะว่ายังไง...”

“อย่ายุ่งไปเลยนะ หญิงเล็ก” เจ้าชายไมเคิลรับสั่ง “ตามเรื่องที่เขาเล่า ๆ กันมานะ มีแต่เจ้าชายต่างหากล่ะที่ออกไปแสวงโชค...”

“อยู่เฉย ๆ ที่วังนี่แหละ” เจ้าชายองค์รองสำหรับ “แล้ววันหนึ่งก็จะมีเจ้าชายขี่ม้าผ่านมา แต่งงานกับเธอเอง...”

เจ้าหญิงยิ้มอย่างตื้อตึง... ก็เหมือนลักษณะหญิงสวยทั่วไปอีกนั่นแหละ... ว่าไปจริง ๆ แล้วเจ้าหญิงเปโตรเนลลาลองคิดหนึ่งดงามมาก วรรณกายสูงระหง มองดูเป็นสง่ากว่าเจ้าชายทั้งสององค์

ด้วยซ้ำ เกศาเป็นสีทองแดงประกายมันระยับ พระอารมณ์ดุเดือดรุนแรงยิ่งกว่าองค์ใดทั้งหมด ในทศวรรษกาลที่ผ่านมา

“หญิงจะไปด้วย... ไปพร้อม ๆ กันนี่แหละ คอยดูสิ จะไปช่วยเจ้าชายมาไว้ใช้สักองค์หนึ่ง แล้วก็จะกลับมา... เจ้าพี่สององค์นะซี...เฮ้อ...” ทรงทำพระพักตร์อย่างหนึ่งให้ใคร ๆ รู้ว่าทรงเยาะเย้ยเต็มที “นิยายเก่าแก่มิได้บอกหรือกระไรว่า อะไรเป็นอะไร... จะผิดไปก็โอ้แค่เรื่องผู้หญิงผู้ชายเท่านั้น... แต่มันก็ไม่เห็นสำคัญตรงไหน...”

ว่าแล้วก็รับสั่งเรียกม้าประจำพระองค์มา ทรงโบกมือร่ำลาใคร ๆ แล้วก็ทรงควมม้าล้มหายไปจากขุนเขา มีเจ้าชายสององค์ควบตามไปไม่ลดละ

ทิ้งให้พระเจ้าแผ่นดิน พระราชินี และข้าราชการบริพารมองดูตากันอย่างฉงนฉงายในอนาคตที่จะมาถึงต่อไป

เจ้าชายและเจ้าหญิงทรงควมม้ามาทันกันที่เชิงเขาอันเป็นที่ราบ แล้วก็มุ่งตรงเข้าไปในป่าดำมืด ออกจากป่าก็ถึงทางสามแพร่ง ตรงกลางทางสามแพร่งนั่นเอง ก็ปรากฏร่างชราหน้าเกลียดนั่งคุดคู้อยู่ ร่างกายของชายประหลาดมีหยากไย่ใยแมงมุมพาดพันอยู่ มองดูน่าทุเรศ

เจ้าชายไม่เคลือบสังก่อนตามอาวุธด้วยสุรเสียงกระซกโหกฮาก

“เฮ้ย ตาแก่ ทางสามสายนี้ไปไหนกันมั่ง...”

“ถนนขวามือไปนครแกรทซ์...” ตาแก่ตอบ “ถนนกลางไปปราสาทบลิตซ์ ส่วนทางซ้ายไปสำนักของแอลเบียนผู้วิเศษ...แล้วก็นั่นละ...”

“แปลว่าอะไร...โอ้ “แล้วก็นั่นละ” ของแกนะ” เจ้าชายจอร์ชถาม

“ก็แปลว่า เราหมดเวรแล้วนะซี... เขากำหนดมาว่าเราจะต้องนั่งรออยู่ตรงนี้นั่นกว่าจะมีใครมาถาม พอตบเสริจก็นั่นละ...”

เจ้าหญิงทรงชักม้าเข้าไปใกล้ ก้มลงถามด้วยสุรเสียงอ่อนหวาน “แล้วมีอะไรที่หญิงจะช่วยลงได้มั่งล่ะจ๊ะ”

ชายแก่กระโดดลุกขึ้นยืนตัวตรง หยากไย่หลุดลงไปกองกับพื้น

“ก็ช่วยแล้วนี่ไง... เรานั่งรออยู่ตั้งหกสิบสองปี เขากำหนดมาว่า พอมีใครถามว่าจะให้ช่วยอะไรมั่ง เราถึงจะเป็นอิสระ” ชายแก่ที่บัดนี้มองดูไม่แก่นักขยับแขนขวามือไม่อย่างสดชื่น เรียงรรมย์ “ทีนี้เราจะตอบแทนเจ้าหญิงมั่ง... อยากรู้อะไรก็ถามมา...”

“ทำยังไงหญิงถึงจะได้พบเจ้าชาย” เจ้าหญิงรับสั่งถามทันที

“มืออยู่องค์หนึ่งที่สำนักของแอลเบียนผู้วิเศษนั่นไร” ชายแก่ตอบ

“งั้นหญิงก็ต้องไปทางถนนซ้ายมือสินะ...”

“ตามใจซี...” เจ้าชายไมเคิลว่า “พี่จะไปปราสาทบลิทซ์ สัมผัสเสียงเข้าที่อยู่หอรอก หวังว่าคงจะมีอะไรดี ๆ”

“พี่ก็ไปถนนกลาง” เจ้าชายจอร์ชผู้ไม่มีทางเลือกผืนนัย้กับพระชนิษฐา “นครแกรทซ์อะไรนั้นก็คงไม่เลวนักหอรอก...”

เจ้าชายทั้งสององค์ต่างเข้ามาสวมกอดและจุมพิตเจ้าหญิง แล้วต่างก็แยกย้ายกันไป...

เจ้าหญิงเปโตรเนลลายังคงประทับม้าเฉยอยู่ ทรงมองไปที่ชายแก่แล้วรับสั่ง

“ถามอะไรอีกได้ไหมล่ะ?”

“ได้ ได้...” ชายแก่ตอบอย่างเต็มอกเต็มใจ ในขณะที่พยายามปิดเป่าเศษหยากไย่ออกจากหน้าต่าง

“หญิงอยากจะไปช่วยเจ้าชายมาเสียจากผู้วิเศษอะไรของลุนั้น แต่จะทำยังไง...ลองบอกวิธีหน่อยซี... เดียวนี้วิชาที่เรียน ๆ มานั้นนะไม่เห็นอธิบายเรื่องโบราณเลย สอนแต่เรื่องสมัยใหม่ อะไรไม่รู้ เข้าใจมั่งไม่เข้าใจมั่งทั้งเพ...”

ชายแก่หัวเราะ “จริงของเจ้าหญิง...สอนกันไปต่าง ๆ นานา จนเราเองก็ชักจะไม่แน่ใจเหมือนกัน มันปนเปกันไปหมด จำได้แต่ว่ามีของศักดิ์สิทธิ์ของแอลเบียนอยู่สามอย่าง ถ้าเจ้าหญิงขโมยเอามาได้ละก็...”

“ตายจริง หญิงจะทำยังไงดี” เปโตรเนลลาชักวิตก “ตั้งแต่เกิดมา ยังไม่ได้เรียนวิชาขโมยเลย...”

“แย่จริง วิชานี้นะสำคัญมากนะ...เอายังงี้ เจ้าหญิงต้องไปพบผู้วิเศษนั้นตรง ๆ แล้วก็รับอาสาทำงานอะไรให้แก แล้วก็ขอรางวัล... งานชิ้นแรก เจ้าหญิงขอหวิมาหวิผม บอกว่าผมยุ่งไม่สวย พองานที่สองก็ขอกระจกมาส่องหน้า พองานที่สามขอแหวน...”

“แล้วไง?...”

“ไม่รู้ซี เจ้าหญิง...” ชายแก่ตอบอย่างไม่สบายใจ “เขากำหนดมาให้รู้แค่นี้เองแหละ เขาว่าถ้าจะพาเจ้าชายหนีต้องเอาของสามอย่างนี้แหละช่วย”

“แหม ชักกลุ้มใจเสียแล้ว” เจ้าหญิงบ่นออก “ฟังดูไม่ยากอย่างที่นึกไว้”

“ไม่ว่าอะไรที่เราอยากได้มาก ๆ ไม่มีวันง่ายหอรอก” ชายแก่กล่าวปรัชญา “ดูแต่เราซีอยากได้อิสราภาพก็ต้องรอดตั้งหกสิบสองปีกว่าเจ้าหญิงจะมา...”

เจ้าหญิงมองดูอย่างเห็นใจแล้วก็กล่าวคำอำลา

สุดท้ายสายนั้นในเวลาไม่ช้านัก เปโตรเนลลาก็เสด็จมาถึงตึกใหญ่โตแต่เก่าคร่ำคร่า หลังหนึ่ง บริเวณรอบ ๆ ตัวตึกหรือจะเรียกว่าปราสาทก็ได้ นั่งดงามร่มรื่นไปด้วยสวนไม้ดอก และป่าโปร่ง มีคอกม้า มีเล้าหมู และอื่น ๆ ตามสมควร

เจ้าหญิงพักม้าไว้ที่ประตูใหญ่แล้วเดินเข้าไปหายามประตู
“นี่เป็นสำนักของแอลเบียนผู้วิเศษใช่ไหม ?”

คนเฝ้าประตูมองดูเจ้าหญิงอย่างสงสัย “เห็นจะใช้กระมัง...”
“ฉันขอเป็นใครล่ะ ?” ถึงคราวเจ้าหญิงสงสัยบ้าง

ชายหนุ่มหาวแล้วก็บิดกายไปมา “เราชื่อเจ้าชายเฟอร์ดินันด์ เข้ามาเสียข้างในซี เราจะออกไปอาบแดด ยืนขวางประตูอยู่ได้...”

“ตายตาย นี่อะไรเจ้าชาย” เปโตรเนลลาร้อง “ไม่มีทำเสียเลย...”

“เวรกรรม” เจ้าชายร้องบ้าง “ทำไมถึงได้พูดเหมือนพระเจ้าพ่อไม่มีผิด”

มีเสียงประตูเปิดข้างหลังเจ้าหญิงและเจ้าชายและร่างของแอลเบียนผู้วิเศษก็ปรากฏออกมา เจ้าหญิงทรงทราบว่าเป็นผู้วิเศษ เพราะเขาผู้นั้นแต่งกายด้วยเสื้อคลุมหลวมโคร่งคร่าสีดำ มีลายเขียนด้วยสีเงิน ลายยุ่งเหยิงมองดูขลังพิกลอยู่

แอลเบียนเป็นคนร่างสูงสง่า สีหน้าเคร่งขรึมบอกความฉลาดหลักแหลม ผู้วิเศษถวายคำนับเจ้าหญิงอย่างสุภาพ

“มีอะไรจะให้เราได้รับใช้...”

“หญิงอยากทำงานให้ผู้วิเศษคะ” เจ้าหญิงรับสั่งตรง ๆ ทันที

“เราปฏิเสธเจ้าหญิงไม่ได้หรอก...” ผู้วิเศษพูดขรึม ๆ “เรื่องเขาแต่งมายังฉันแล้วล่ะ แต่ขอเตือนว่ามีอันตรายมากนะ เราจะเริ่มงานกันเสียแต่คืนนี้เลย ถ้าสำเร็จก็จะมีรางวัล แต่ถ้าพลาด...ถึงตายเชียวนะ”

เปโตรเนลลาลำโพงไปมองดูเจ้าชายที่ยืนบิดขี้เกียจอยู่ แล้วก็ถอนพระทัยอย่างท้อแท้

“ก็เห็นจะต้องยอม...”

“ดีมาก” แอลเบียนพยักหน้าอย่างพอใจ

ค่ำวันนั้น เจ้าหญิงได้ร่วมโต๊ะอาหารกับผู้วิเศษและเจ้าชาย นำประหลาดที่แอลเบียนมีมารยาทในโต๊ะอาหารเหมาะเจาะ ในขณะที่เจ้าชายเสวยเอา ๆ อย่างไม่ใส่ใจกับใครทั้งสิ้น แม้แต่เจ้าหญิงโฉมงาม

พอเรียบร้อยจากโต๊ะอาหาร แอลเบียนก็พาเจ้าหญิงออกไปที่ลานหินหลังปราสาท มีบ้านสำหรับสุนัขตั้งอยู่ไม่ไกลจากลานหินนั้น ทำด้วยหินก่อขึ้นมาเป็นคล้าย ๆ ถ้ำ แต่มีประตูปิด มีกุญแจดอกใหญ่คล้องอยู่ ในนั้นมีสุนัขใหญ่สีดำเจ็ดตัวร้องคำรามอยู่กึกก้อง

แอลเบียนไขกุญแจ

“นี่แหละ เจ้าหญิงจะต้องเฝ้าหมาทั้งเจ็ดตัวนี้ตลอดรุ่ง...” ว่าแล้วก็ผลักเจ้าหญิงเซหลุน ๆ เข้าไปในถ้ำสุนัข ปิดประตูและใส่กุญแจเสีย...

ที่แรกเจ้าหมาทั้งเจ็ดส่งเสียงขู่คำรามน่ากลัว แต่เปโตรเนลลากลับยืมเข้าใส่ด้วยทรงรักใคร่สัตว์เลี้ยงชนิดนี้มานานแล้ว ที่วังก็เต็มไปด้วยหมาพันธุ์ต่าง ๆ ที่พระราชินีทรงหามาให้

ทรงเริ่มเรียกขานมันด้วยนามที่พอจะนึกได้ รับสั่งกับมันด้วยสุรเสียงอ่อนหวาน และค่อย ๆ เอื้อมหัตถ์ไปลูบคลำตัวมันบ้างตัวนี้บ้าง

ไม่ช้าเจ้าเจ็ดตัวนั้นก็มาเคล้าเคลียอยู่แทบพระบาท

“รู้แล้วละว่าเจ้าหมา... ว่าเหว่ เพราะไม่มีใครมาเล่นด้วย...เอาละ เราจะอยู่เป็นเพื่อนเจ้าจนเข้าที่เดียว...”

เขารุ่งขึ้นแอลเบียนรีบมาไขกุญแจ

“อา เห็นแล้วละว่าเจ้าหญิงกล้าหาญ” เขากล่าวและเชิญเสด็จออกมานอกถ้ำหมาทั้งเจ็ด “ที่นี่จะประสงค์อะไรเป็นรางวัล” เขาถามเมื่อพาเจ้าหญิงกลับมายังปราสาท

“อยากได้หิวมาหิวผม...” เจ้าหญิงตอบและลูบไล้พระเกศา “ดูซิ ยุ่งเหยิงจังเลย”

ผู้วิเศษถวายหิวที่ทำด้วยไม้ดำ...

เจ้าหญิงทอดพระเนตรเห็นเจ้าชายกำลังนั่งเล่นปริศนาอักษรไขว้ก็เข้าไปมองดู

“เออ เจ้าหญิงเล่นไอนี้เป็นไหม?”

“เป็นซี จะเล่นให้เอาไหมล่ะ...” เจ้าหญิงตอบ

“ดีซี...นี่ ๆ ไอนี้ “เซลฟิช” (Selfish)

“โอ้ย ง่าย ก็เติม ตัว “ยู” กับ ตัว “อาร์” เข้าไปข้างหน้าซี...” (Urselfish)

เจ้าหญิงหันมาทางผู้วิเศษ

“คิ่นนี้ละ หญิงจะต้องทำอะไร...”

ตกค่ำ เมื่อเสร็จอาหารแล้ว แอลเบียนพาเจ้าหญิงไปที่คอกม้า เปิดประตูและผลักเจ้าหญิงเข้าไปอีก พร้อมทั้งใส่กุญแจอย่างเคย

ในคอกม้ามีม้าอยู่สองสามตัว ล้วนแต่สูงใหญ่พวงพี และส่งเสียงร้องข่มขวัญ แต่เจ้าหญิงก็คือเจ้าหญิง เธอทอดพระเนตรดูโดยละเอียดก่อนที่จะเข้าไปใกล้ม้าเหล่านั้น มิซาก็เห็นชัดว่า มันถูกผูกล่ามไว้กับคอก ความสูงใหญ่พวงพีนั้นเป็นแต่เพียงภาพลวงตา ด้วยความจริงแล้วม้าเหล่านั้นผอมจนซี่โครงขึ้น

“เรารู้แล้วละ...” เจ้าหญิงร้องด้วยความสงสาร “เจ้าอดอยากและสกปรก” แล้วเสด็จไปดูๆ แถวหลังคอกม้า มิซาก็ทรงนำเอาหญ้าแห้งมาเติมคอกบ น้ำในถัง และแปร่งสำหรับแปร่งขนม้า เมื่อทรงปรนเปรอม้าด้วยหญ้าและน้ำแล้ว ก็ทรงแปร่งขนให้ขนนุ่มเป็นมันทั่วถ้วนทุกตัว

เช้ารุ่งขึ้น ผู้วิเศษก็มาเปิดประตูคอกม้าและเชิญเสด็จเจ้าหญิงกลับไปปราสาท

“อา...นอกจากกล้าหาญแล้วเจ้าหญิงยังมีพระทัยเมตตากรุณาต่อสัตว์” แอลเบียนร้องบอกเจ้าชายผู้ประทับเฉยเมยอยู่ที่โต๊ะอาหารเช้า “ถ้าเจ้าหญิงไม่เก่งแค่นี้ ม้ามั่นคงจะเอาถึงตายเป็นแน่”

เมื่อทูลถามถึงของรางวัล เจ้าหญิงรับสั่งขอรหัสจกทันที

ผู้วิเศษถวายกระจกที่มีกรอบทำด้วยเงินสลักเสลาลวดลายงาม

“อีกคืนเดียว...คืนนี้เจ้าหญิงจะต้องทรงเลี้ยงเหยี่ยว...”

คำวันนั้น แอลเบียนนำเจ้าหญิงไปยังกรงเหยี่ยว...

เหยี่ยวภูเขาตัวมหึมาลืมหูลืมตาแดงฉานขึ้นมองดูเจ้าหญิงโสภากแล้วร้องขึ้นด้วยเสียงน่ากลัวพร้อมกับขยับปีกพิบพับ

“ตายจริง นั่นเจ้าร้องเพลงต้อนรับเราหรือ?” เจ้าหญิงหัวเราะก๊ากก็ก้อย่างถูกพระทัยเต็มที่ “ไม่เอาน่า ทำเสียงอะไรยังงั้น ไม่เพราะเลย...เฮ้อ ฟังนะเราจะร้องให้ฟัง...” ว่าแล้วก็ทรงร้องเพลงด้วยสุรเสียงไพเราะอ่อนหวานเป็นเวลานาน ทรงทำไม่รู้ไม่ชี้กับกริยาอัธยาศัยของเจ้าเหยี่ยวใหญ่ ไม่ซ้ามันก็สงบนิ่ง เอียงคอฟังเสียงเพลงของเจ้าหญิงจนรุ่งเช้า...

“อา...” แอลเบียนร้องอย่างดีใจเมื่อมาเปิดประตูกรงเหยี่ยวรับเจ้าหญิงออกไป “นอกจากกล้าหาญ มีเมตตาแล้วยังทรงฉลาดเฉลียวเป็นเยี่ยม”

“คราวนี้หญิงอยากได้แหวน...” เจ้าหญิงรับสั่ง มิซ้าแหวนเพชรสุกสกาวก็มาปรากฏอยู่บนนิ้วงามของเจ้าหญิง

ตลอดเช้าจนค่ำเจ้าหญิงบรรทมหลับไหลด้วยความเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียมาตลอดสามวัน มิได้บรรทมเลย

ตกดึก จึงได้สติตื่นขึ้น เปโตรเนลลาลมสลัมลูกจากที่บรรทม ตรงไปยังห้องของเจ้าชายเฟอ์ดินันด์ทันที

เจ้าชายบรรทมหลับสนิท ทรงซุดนอนสีม่วงอ่อนน่าดู แต่ทำบรรทมของเจ้าชายกลับไม่น่าดูเท่าซุดนอน เจ้าหญิงถอนพระทัยอีก แต่แล้วก็จำต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามเค้าโครงของนิยายปรัมปรา

“ตื่นเถอะ เจ้าชาย...” ทรงเขย่าแขนเบา ๆ “ต้องหนีไปด้วยกันเดี๋ยวนี้แหละ หม่อมฉันมาช่วยเธอแล้ว”

“อะไรกัน ๆ” เจ้าชายงัวเงีย “นี่ก็โมงแล้ว”

“ช่างเถอะน่า จะก็โมงก็ยาม” เจ้าหญิงตอบ “ไปกันเถอะ”

“ไปไหน หม่อมฉันยังง่วงอยู่เลย อีกสักประเดี๋ยวเถอะน่า...ว่าที่จริงอยู่ที่นี้ก็สบายดีแล้ว ไม่รู้จะพาไปไหนกันซี...”

“เอ๊ะ เจ้าชายนี่ยังง...” เจ้าหญิงชักโมโห “ไม่เห็นจะเหมือนเจ้าชายองค์อื่น ๆ เลย... แต่หม่อมฉันก็ไม่รู้จะไปหาเจ้าชายที่ดูเข้าท่ากว่านี้ที่ไหนอีกแล้วละ...เถอะน่า ไปด้วยกัน”

เปโตรเนลลาตรงเข้าจุดเจ้าชายเอาดี ๆ ส่งฉลองพระองค์ให้ แล้วก็ทรงเดินนำออกไปจากปราสาท ตรงไปยังคอกม้า ปลดม้าออกมาสองตัว แล้วบังคับให้เจ้าชายผู้ยังคงง่วงงุนอยู่ให้ประทับบนหลังม้า แล้วก็เอาแซ่ในพระหัตถ์เหวี่ยงสี่ข้างม้าของเจ้าชายอย่างแรง ม้านั้นก็แผ่นโผนโจนทะยานห้อแนบไป มีเสียงร้องโหยหวนของเจ้าชายดังก้องด้วยความหวาดกลัวอยู่ครู่หนึ่ง

เจ้าหญิงสายพระเศียรอย่างอดทนระอาใจ แล้วจึงกระโดดขึ้นม้าของเธอ คอบตามไปไม่ลดละ

เมื่อมาทันกันที่ป่าโปร่ง ก็พอดีได้ยินเสียงกึกก้องตามหลังกระชั้นชิดมา

เจ้าหญิงทรงเหลียวไปดู ก็พอดีเห็นม้าอีกตัวหนึ่งแผ่นโผนโกล้งเข้ามา มองดูก็รู้ว่าเอลเบียนผู้วิเศษติดตามมาทัน

“ทำยังไงดีล่ะ” เจ้าหญิงร้องถาม

“ไม่รู้...อย่ามาถาม” เจ้าชายสะบัดพัดตรี “กลัวจะตายอยู่แล้วละ”

เจ้าหญิงหยิบหิวออกมาแล้วรำพึงกับองค์เองในขณะที่ควมม้าต่อไป “ตาแก่บอกว่าจะได้... จะช่วยเราได้...”

พินิจพิจารณาหัวดำอันนั้นแล้วก็เหือดตาลพระทัย “ไม่เข้าท่าเลย...” ว่าแล้วก็โยนหัวไม่เข้าท่าอันนั้นลงไปในพื้น...

มหัศจรรย์บังเกิดขึ้น ด้วยตรงที่ทรงโยนหรีนนั่นลงไปกลับกลายเป็นต้นไม้สูงใหญ่หลายสิบต้น หน้าที่จบจบดบังทางที่แอลเบียนกำลังควมม้าตามมา

เจ้าหญิงและเจ้าชายจึงควมม้าต่อไปด้วยกันอย่างสบายพระทัยขึ้น

แอลเบียนชักขวานวิเศษออกมาตัดต้นไม้ที่ออกจนหมดสิ้น แล้วก็ควมม้าตามมาจนเกือบจะทันอีก คราวนี้เจ้าหญิงเหวี่ยงกระจกกลงไปบนพื้นทันที

อย่างเคย สิ่งมหัศจรรย์ครั้งที่สองคือแม่น้ำกว้างใหญ่กั้นกลางระหว่างผู้วิเศษกับเจ้าหญิงและเจ้าชาย...

เจ้าหญิงหัวเราะว่าในขณะที่ควมนำเจ้าชายต่อไป หารู้ไม่ว่าแอลเบียนและม้าของเขาแปลงกายเป็นปลาแซลมอน ว่ายข้ามแม่น้ำนั้นมาได้โดยไม่ช้า...

เสียงฝีเท้าม้าก็ก้องบอกให้เจ้าหญิงทรงรู้ว่าผู้วิเศษตามมาได้อีกแล้ว คราวนี้ก็ถึงดาวहनศักดิ์สิทธิ์ เกือบจะทันกันอยู่แล้ว เจ้าหญิงจึงหักห้ามความเสียดายแหวนแสงงามวงนั้น และตัดพระทัยโยนลงไปบนพื้น

วงแหวนขยายขนาดมที่มาจากกลายเป็นวงใหญ่พอดีที่แอลเบียนชักม้าเข้ามาในวงนั้น วงแหวนนั้นรัดกายเขาไว้แน่น

“เสร็จเราแล้ว” เจ้าชายร้องพลางชักม้าวนเวียนไปมารอบ ๆ ผู้วิเศษ

เจ้าหญิงกลับมองดูวงแหวนที่รัดรอบร่างของแอลเบียนอย่างไม่สบายพระทัย

“ตายจริง ทั้งเขาไวยังงังไม่ได้หอกเจ้าชาย เตี้ยวอดตาย” เธอเสด็จลงจากหลังอาชา “ผู้วิเศษท่านจะสัญญาไหมล่ะว่าจะปล่อยเจ้าชายเป็นอิสระ ถ้าหญิงจะช่วยดึงเอาไอ้วงแหวนนี้ออก...”

“ปล่อยเจ้าชายเป็นอิสระ” แอลเบียนร้องอย่างงง “ก็เราไปกักขังเจ้าชายไว้ที่ไหนกันล่ะ เราดีใจจะตายที่เจ้าชายเขาออกมาจากปราสาทเราเสียได้”

“เอ๊ะ ยังไงกันแน่ ก็ท่านกักขังเขาไว้ไม่ใช่หรือ?”

“เปล่าเลย...” ผู้วิเศษตอบ “เขามาเยี่ยมนะ ที่แรกว่าจะอยู่สักสองสามวัน พอถึงกำหนดก็ไม่เห็นไปสักที อยู่ต่อไปเรื่อย ๆ จนเจ้าหญิงเสด็จมานี้แหละ เราชำคาญจะตายเสียแล้วเอาแต่กินกับนอนอาบแดด การงานไม่เคยช่วยทำอะไรเลย” ผู้วิเศษมองดูเจ้าชายอย่างเคียดแค้น “ไอ้เราหรือก็เป็นคนสุภาพที่ไหนจะออกปากขับไล่แขกผู้มาเยือนได้ ก็เลยต้องปล่อยเลยตามเลยอึดหวัอก หัวใจจนจะแยะ ก็พอดีเจ้าหญิงเสด็จมาพาหนี เราโล่งใจเกือบตาย”

“เอ๊ะ ก็...” เปโตรเนลลาร้องอย่างไม่เข้าใจ “ก็ยั้งนี้ทำไมท่านถึงติดตามเขามาล่ะ?”

“เปล่านี้...” แอลเบียนตอบ “เราไม่ได้ติดตามเจ้าชายสักหน่อย เราตามเจ้าหญิงต่างหาก ...เราติดตามเจ้าหญิงเพราะเราไม่เคยเห็นใครงามเท่า ไม่เคยเห็นใครเก่งกล้าน่ารักเท่า แล้วยังความฉลาดเฉลียวของเจ้าหญิงอีกล่ะ เรานะมองหาผู้หญิงอย่างนี้มาชั่วชีวิตทีเดียวนะ...”

“โอ...ตายจริง” เจ้าหญิงร้อง เพิ่งจะรู้สึกประหม่าอายุเสียจนบรรยายไม่ถูก “ถ้าฉัน... เอ้อทำยังไงถึงจะเอววงแหวนนี้ออกจากตัวท่านได้ล่ะ”

“โอ้ย ง่าย” ผู้วิเศษร้อง “จูบเราสักครั้งเท่านั้นเอง”

เจ้าหญิงทรงจุมพิตแอลเบียนอย่างเต็มพระทัย วงแหวนหายไปทันทีกลายเป็นแหวนเพชร วงเดิมกลับมาสวมใส่ดรราชินีของเจ้าหญิงอีก

“แหม นี่สมเด็จพระพ่อและสมเด็จพระแม่จะว่ายังไงมั่งก็ไม่รู้ซี ถ้าหญิงกลับไปพร้อมกับท่าน แทนที่จะเป็นเจ้าชายสักองค์...”

“ไม่เป็นไรนา...” ผู้วิเศษว่า “ไปด้วยกันเถอะ ไปถึงก็รู้เองแหละว่าท่านจะว่ายังไง”

ทั้งสองขึ้นม้าเคียงคู่กันควบเหาะอย่างตรงไปยังมหาอาณาจักรแห่งฟ้าใส ปล่อยเจ้าชายระหกระเหินกลับอีกทางหนึ่งตามลำพัง

ไม่ต้องสงสัยว่า เมื่อเจ้าหญิงและผู้วิเศษกลับไปถึงบ้านเมืองแล้ว จะมีการเฉลิมฉลองกันมโหฬารเพียงใด

ประชาชนสนุกสนานรื่นเริงเสียจนไม่สนใจว่าเจ้าหญิงและผู้วิเศษจะมีโอรสสามองค์หรือไม่ และแต่ละองค์จะได้พระนามว่าอะไรบ้าง...

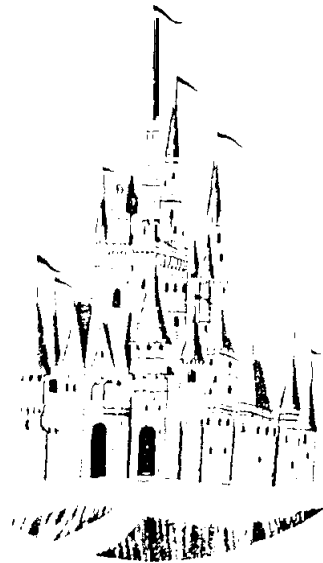

เทพนิทานนานาชาติ

สโนว์ไวท์

บ้านเด็ก เรื่องและภาพ

สงวนลิขสิทธิ์

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๓๒

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ เด็กน้อย

ผู้ไปรษณีย์ ๑๑๑๒

ปตท. สวนพฤษฯ กท. ๑๐๑๒๑

จัดจำหน่ายโดย ดันม้อ

๒๐๑๖/๕ ซอยพยุหะมนตรี ๓, รังสิต

สะพาน ๕ ขานนารว กรุงเทพฯ ๑๐๑๒๐

โทร. ๒๕๖-๓๐๗๗, ๒๕๖-๕๗๗๒

แกลสิโศ บริษัท เจ.พีเอ็ม ไปรษณีย์ จำกัด

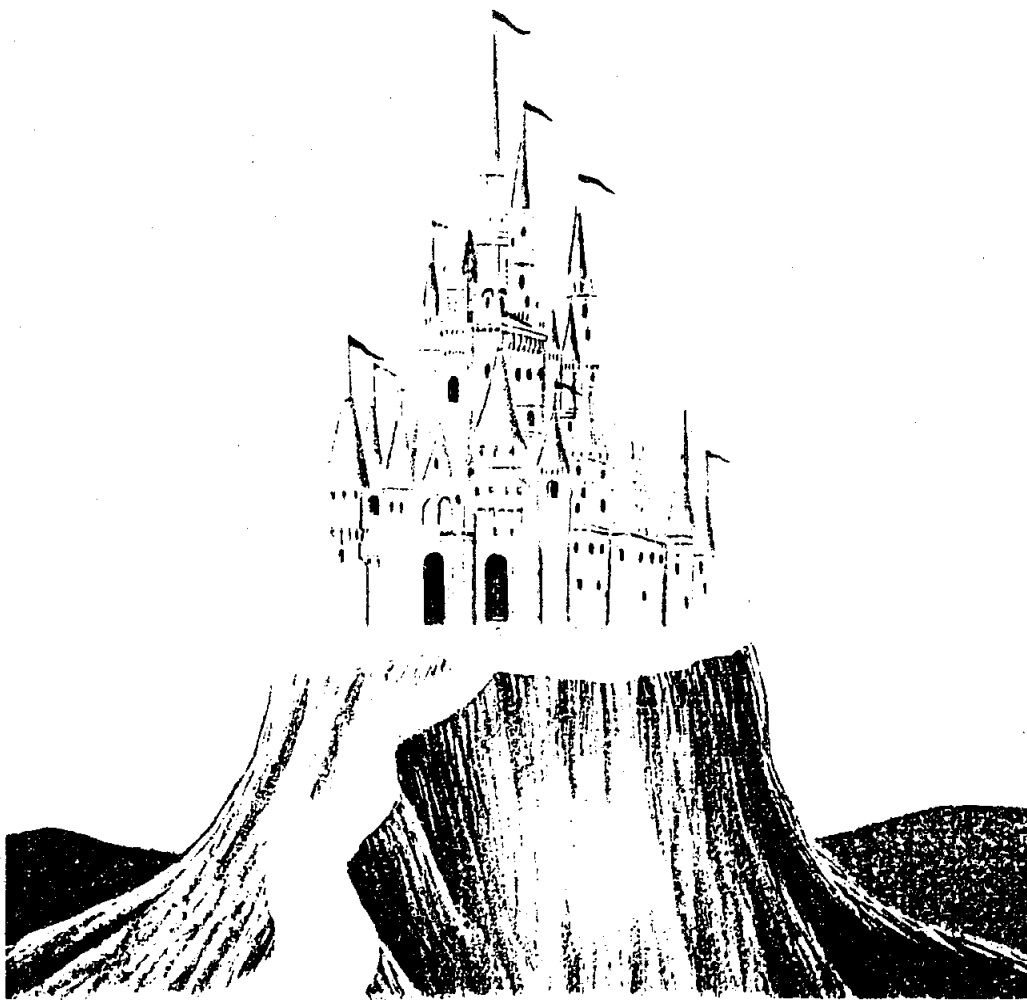
พิมพ์ที่ แสงศิลปการพิมพ์

๑๑๖/๓๘-๕๗ รางบัว

พญาไท กรุงเทพฯ ๑๐๕๐๐

ราคา ๒๕ บาท

กาลครั้งหนึ่ง ขณะที่หิมะกำลังตกอยู่นั้น พระราชินีได้ให้กำเนิดธิดาองค์หนึ่ง มีผิวขาวเหมือนหิมะ ริมฝีปากแดงระเรื่อ ผมสีดำสนิท พระราชาจึงตั้งชื่อว่า “สโนว์ไวท์” แต่ต่อมาไม่นาน พระราชินีได้ล้มป่วยและสิ้นใจจากไป

พระราชินีได้เลี้ยงดูพระธิดา สโนว์ไวท์ ด้วยความรักและทะนุถนอมเป็นเวลาหลายปี พระราชาจึงได้สมรสใหม่ พระราชินีองค์ใหม่มีรูปโฉมงดงามมาก แต่จิตใจของนางนั้นมักจะ อิจฉาริษยา และนางจะไม่พึงพอใจอย่างมากที่เห็นว่ามิใคร่งามกว่านาง

พระราชินีมีกระจกวิเศษอยู่บานหนึ่ง กระจกวิเศษนี้สามารถพูดได้ และทุก ๆ วันเมื่อนางส่องกระจก นางจะเอ่ยปากถามกระจกเสมอว่า

กระจกแสนสวย ช่วยบอกฉันที
ในพื้นปฐพี ใครนี้แสนงาม
กระจกวิเศษจะตอบคำถามจนพระราชินีพึงพอใจ
ในโลกนี้หนา ที่งามโสภาค
ไม่มีใครเกินกว่า พระราชินี

วันเวลาผ่านไปสโนว์ไวท์เติบโตขึ้น เป็นเด็กสาวที่สวยงามมาก พระราชินีซึ่งมีความ
อิจฉาอยู่ในใจจะแอบมองสโนว์ไวท์ด้วยความริษยา และวันหนึ่ง นางก็ถามกระจกวิเศษอีกว่า
กระจกแสนสวย ช่วยบอกฉันที่
ในพื้นที่ไหน ใครนี่แสนงาม
กระจกวิเศษจึงตอบนางว่า
ในโลกนี้หนา ที่งามโสกา
ไม่มีใครเกินกว่า ธิดาสโนว์ไวท์

เมื่อพระราชินีได้ยินกระจกพิเศษพูดว่า สโนว์ไวท์ สวยที่สุด พระราชินีโกรธแค้นมาก จึงคิดหาหนทางกำจัดสโนว์ไวท์เสีย นางจึงจ้างวานนายพรานให้ลวงสโนว์ไวท์ไปฆ่าในป่าและต้องนำหัวใจสโนว์ไวท์มาให้ดูด้วย แต่ด้วยความมดงามอ่อนโยนของสโนว์ไวท์ ทำให้นายพรานเกิดความสงสาร จึงบอกความจริงให้สโนว์ไวท์ทราบ และให้สโนว์ไวท์หนีเข้าป่าไป สโนว์ไวท์จึงต้องเดินทางอยู่ในป่าเพียงลำพัง ฝ่ายนายพรานได้ดักยิงกวางป่าตัวหนึ่ง แล้วผ่าท้องเอาหัวใจกวางไปถวายพระราชินี พระราชินีมีความเชื่อว่าสโนว์ไวท์ถูกฆ่าตายแล้วจริง ๆ

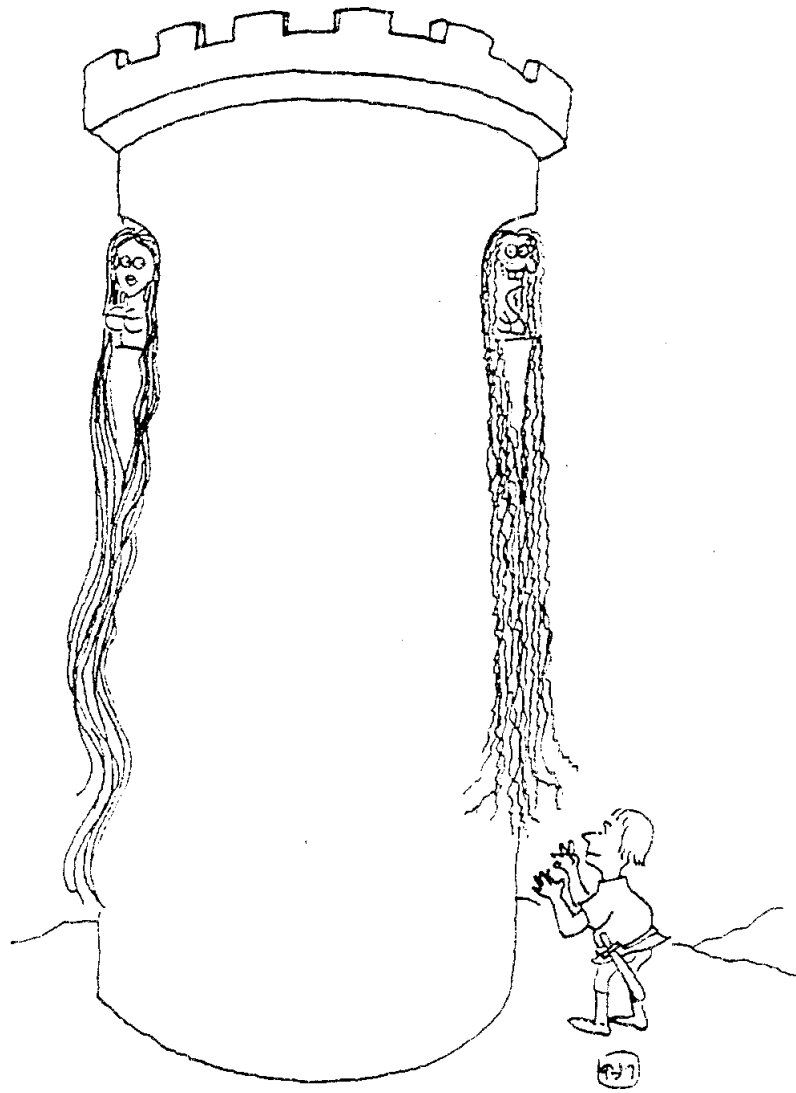

เรื่องดำเนินไปจนกระทั่ง...

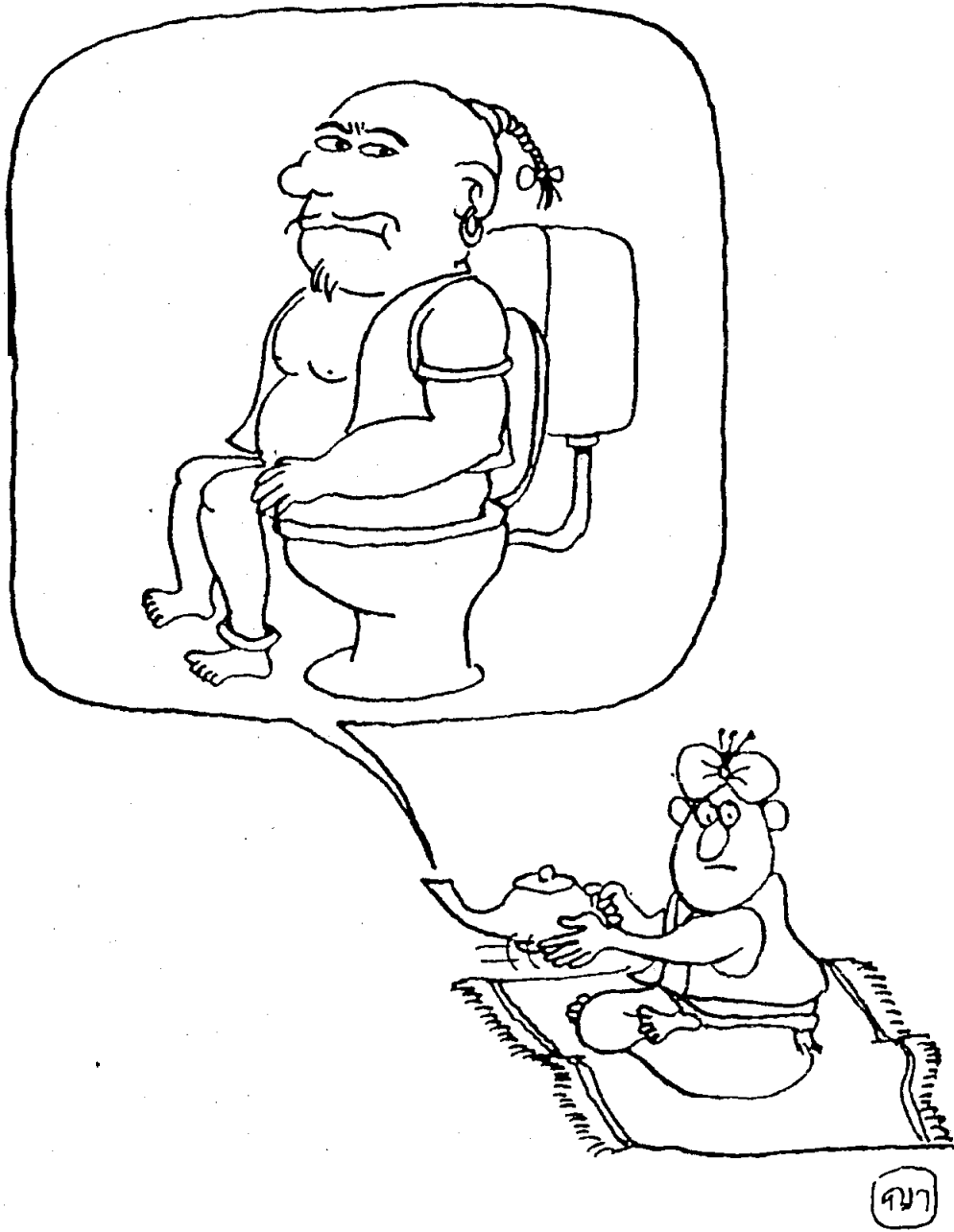
เจ้าชายขอให้คนแคระทั้งเจ็ดขนย้าย ยกโลงแก้วลงจากภูเขา เพื่อนำไปไว้ในวังขณะที่คนแคระทั้งเจ็ดยกโลงแก้วลงจากภูเขาด้วยความยากลำบากนั้น คนแคระคนหนึ่งทำสะดุดรากไม้ทำให้เขาไป ร่างของสโนว์ไวท์ที่อยู่ในโลงแก้วจึงเอียง และกระทบกับด้านข้างของโลงแก้ว ชิ้นแอปเปิ้ลที่อาบยาพิษก็หลุดออกจากปากสโนว์ไวท์ สักครู่หนึ่งเธอจึงฟื้นและตื่นขึ้น คนแคระทั้งเจ็ดและเจ้าชายเห็นดังนั้น ต่างก็ดีใจ ช่วยกันนำสโนว์ไวท์ออกจากโลงแก้ว เจ้าชายทรงขอสโนว์ไวท์แต่งงาน คนแคระทั้งเจ็ดก็เห็นดีด้วย ต่อมาไม่นาน สโนว์ไวท์ก็อภิเษกสมรสกับเจ้าชายและอยู่ด้วยกัน ร่วมปกครองบ้านเมืองอย่างมีความสุข

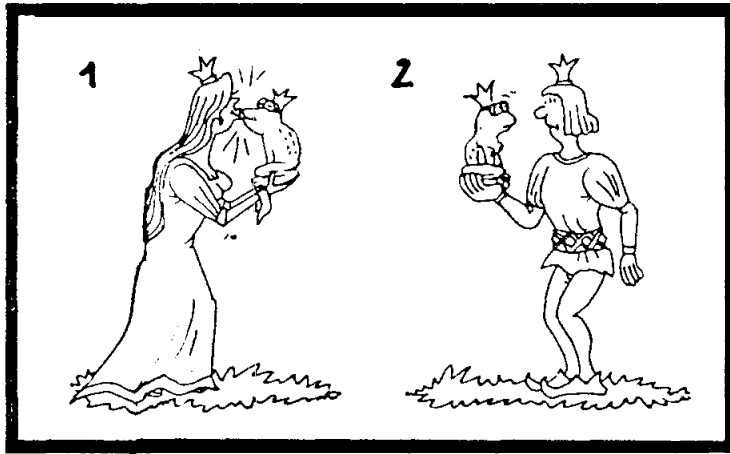
การ์ตูน

คัดจากต่วย'ตูน ฉบับเดือนกรกฎาคม 2531 ปีที่ 17 เล่มที่ 11 ภาพล้อเรื่อง Rapunzel

คิดจากต่วย'ตูน ฉบับเดือนสิงหาคม 2527 ปีที่ 13 เล่มที่ 12
ภาพล้อเรื่อง *Aladdin and the Wonderful Lamp*

คัดจากต่วย 'ตูนฮิวเมอร์' ฉบับเดือนกรกฎาคม 2530
ภาพล้อเรื่อง *The Frog Prince*

คัดจากต่วย 'ตูนฮิวเมอร์' ฉบับเดือนมกราคม 2531
ภาพล้อเรื่อง *The Frog Prince*

เรื่องขำขัน

ตัวอย่างเรื่องขำขันที่ได้รับอิทธิพลจากนิทานพื้นบ้าน

เรื่องที่ได้รับอิทธิพลจากนิยายปรัมปรา

เรื่องนี้เกิดขึ้นมานานกาลแล้ว พระเป็นเจ้าผู้สร้างโลกเห็นว่ามนุษย์ทำบาปหยาบช้า มากนักก็เลยบัญญัติข้อกำหนดสิบข้อเรียกว่า “บัญญัติสิบประการ” เสร็จแล้วก็ลงไปห้ามมนุษย์ เผ่าพันธุ์ต่าง ๆ บนพื้นโลกถามพวกเขาว่ามีใครจะต้องการบัญญัติสิบข้อนี้บ้าง

พอพวกเขาได้เห็นพระเจ้าเข้าก็ชักไม่ค่อยไว้วางใจแต่ก็ถามว่า “บัญญัตินี้มีข้อความว่า ยังไงบ้างล่ะ”

พระเจ้าตอบว่า “ข้อหนึ่งก็มีใจความว่า สูเจ้าต้องไม่ขโมย”

อาหรับตอบกลับมากันที่ “ไม่เห็นจะเข้าท่าเลย เราไม่เอาหรือกเทียวปล้นคนเดินทาง อยู่อย่างนี้ดีกว่า”

พระเจ้าผิดหวังจากพวกเขาแล้วก็ไปถามพวกฝรั่งเศส พวกฝรั่งเศสนั้นก็เหมือนกัน อยากจะรู้ว่าบัญญัตินี้มีข้อความว่ายังไงบ้าง พระเจ้าก็ยกตัวอย่างมาให้ฟังอีกข้อหนึ่ง “สูเจ้าต้องไม่ มักมากในกาม ไม่สมสู่กับสามี หรือภรรยาของผู้อื่น” พวกฝรั่งเศสส่ายหัวทันที “เราคิดว่า บัญญัตินี้ไม่เหมาะกับพวกเราหรือโดยเฉพาะข้อนั้น”

ผิดหวังไปอีกราย พระเจ้าก็เที่ยวไปเสนอบัญญัตินี้ให้ใครต่อใครวุ่นไปหมด แต่ก็ไม่มีใคร ยอมรับเลย ต่างคนก็ว่าไม่เหมาะกับวิถีชีวิตของตน ในที่สุดเมื่อหาใครไม่ได้อีกแล้วพระเจ้าก็ ไปหาชาวฮิว

โมเสส บรรพบุรุษของชาวฮิวถามขึ้นทันที “ไ้บัญญัตินี้ราคาเท่าไรกันล่ะ”

“ฟรี ฟรี ไม่คิดสักสตางค์แดงเดียวเลย” พระเจ้ารีบตอบ

“ดีมาก” โมเสสยิ้มกว้าง “ถ้าอย่างนั้นพวกเราเอาไว้เอง แล้วเอ้อขอสักสองชุดเลยได้ ไหมล่ะ”

(คัดจากคัวช ตูนฮิวเมอร์ ฉบับเดือนมีนาคม 2530)

อีกเรื่องหนึ่งได้รับอิทธิพลจากเทพนิยาย

ว่ากันว่าบนสวรรค์จะมีประตูอยู่ 2 ประตู ประตูหนึ่งสำหรับคนที่แต่งงานแล้ว และอีก ประตูเป็นประตูเฉพาะสาวโสดเท่านั้น

ทันใดนั้นเองก็มีร่างของหญิงสาวแสนสวยนางหนึ่งปรากฏขึ้น นางผู้มีความงามหาที่ติ มิได้ นายทวารจึงถามนางว่า

“แม่หนูน้อย หนูแต่งงานแล้วรียังจะ?”

“ยังเจ้าคะท่าน, หนูยังโสดอยู่”

แต่เพื่อความแน่ใจ นายทวารจึงให้ลูกน้องตรวจบันทึกของเจ้าหล่อนขณะอยู่บนโลกมนุษย์ หลังจากตรวจบัญชีจบแล้ว ลูกน้องได้รายงานกับนายทวารว่า

“กระผมตรวจบันทึกแล้วครับท่านและหล่อนก็เป็นโสดจริง แต่ว่ามีอยู่อย่างหนึ่งที่กระผมไม่เข้าใจเลยว่า เจ้าหล่อนอาศัยอยู่กับชายโสดถึง 7 คน โดยที่หล่อนยังครองความเป็นโสดอยู่ได้อย่างไร !”

นายทวารเมื่อได้ฟังดังนั้นก็นั่งเงิบคิดอยู่เป็นครู่ แล้วจึงถามนางผู้นั้นว่า

“เดี๋ยวก่อนแม่หนู, เธอชื่ออะไร ?”

หญิงสาวผู้นั้นตอบพร้อมกับยิ้มหวานจ้อยว่า “สโนไวท์เจ้าค่ะ !”

คัดจากตัวย 'ตูนฮิวเมอร์' ฉบับเดือน มีนาคม 2530

อีกเรื่องหนึ่งได้รับอิทธิพลจากนิทานอาหรับราตรี

ขอเพิ่มอีก

ในกาลครั้งหนึ่ง เด็กชายคนหนึ่งได้พบตะเกียงวิเศษ เมื่อเอามือถูปรากฏว่ามียักษ์ตนหนึ่งปรากฏออกมา

“ท่านปล่อยข้าเป็นอิสระ” ยักษ์ตนนั้นกล่าว “ข้าขอทดแทนบุญคุณท่าน ข้าจะให้สิ่งที่ท่านต้องการ 3 ประการ”

“อย่างนั้นก็ดีแล้ว” เด็กชายกล่าว “ข้อแรก ผมต้องการแก้ว 1 ใบ น้ำส้ม 1 ขวด ขวดน้ำส้มนี้ เมื่อรินออกแล้วน้ำส้มจะเต็มเหมือนเดิมทุกครั้ง”

“ท่านจะได้สิ่งที่ท่านประสงค์แล้ว” ยักษ์กล่าว

ทันใดนั้นเอง เด็กน้อยก็ได้แก้วเปล่า 1 ใบ น้ำส้ม 1 ขวด เมื่อเขารินน้ำส้มใส่แก้วน้ำส้มในขวดไม่ได้พร่องแต่อย่างใดเลย จะเต็มขวดอยู่เสมอ

“โอโฮ” เด็กน้อยร้องออกมาอย่างตื่นเต้น “อย่างนั้นอีก 2 ข้อ ผมขอน้ำส้มแบบนี้อีก 2 ขวด นะครับ”

คัดจาก “มุมเด็ก ๆ” ของดอน ดินแดง หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันศุกร์ที่ 9 กุมภาพันธ์ 2533

สรุป

โลกของนิทานคือโลกแห่งจินตนาการที่มนุษย์สร้างขึ้นมาจากความคิดฝัน ซึ่งจะเป็นความจริงแอบแฝงอยู่ในนั้น ความเป็นจริงนี้ก็คือความเป็นธรรมชาติของมนุษย์นั่นเอง ดังนั้นนิทานจึงเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นวัฒนธรรม คือชีวิตความเป็นอยู่ และขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดจนประวัติศาสตร์ของกลุ่มที่มีการเล่านิทานนั้น นิทานจึงเปรียบเสมือนบันทึกของสังคมมนุษย์ ซึ่งเปิดเผยให้มนุษย์ในปัจจุบันได้รู้จักสังคม แนวความคิด ความเชื่อ ตลอดจนเรื่องราวเกี่ยวกับพิธีกรรมซึ่งมีความสำคัญต่อชีวิตของคนในสังคมบูรพกาล แม้ว่าเราจะไม่ทราบอย่างแน่ชัดว่านิทานเหล่านี้มีจุดกำเนิดที่แท้จริงอยู่ที่ไหน เกิดขึ้นเมื่อใด คนกลุ่มใดสังคมใดสร้างขึ้นมาเป็นครั้งแรก แต่เราก็ยังสามารถใช้นิทานมาตอบคำถามที่เราสงสัยมาเป็นเวลานานแล้วได้ว่า

โลกเรานี้มาจากไหน

ทำไมคนเราจึงมีความเป็นอยู่เช่นปัจจุบัน

ทำไมคนเราจึงต้องกระทำสิ่งที่เป็นอย่างอยู่ในปัจจุบัน

ฯลฯ

นี่คือเรื่องราวที่อธิบายและเชื่อมโยงให้มนุษย์ในสมัยโบราณ และสมัยปัจจุบันมีวิถีชีวิตที่สัมพันธ์กัน จึงกล่าวได้ว่านิทานเป็นสิ่งที่เสริมสร้างคุณค่าทางสังคม

การเล่านิทานเป็นความนิยมที่แพร่หลายไปในหมู่ชนทุกชั้น แม้แต่ในสังคมปัจจุบันที่เจริญด้วยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ก็ยังนิยมเล่านิทานเพื่อความบันเทิงกันอยู่ แม้ว่าจะไม่ใช่กิจกรรมที่จริงจังเท่ากับในสมัยโบราณก็ตาม แต่ลักษณะของการเล่านิทานอาจจะเปลี่ยนแปลงไปบ้างจากการเล่าให้ผู้ฟังที่นั่งล้อมรอบกองไฟ มาเป็นการเล่าในชุมชนเล็ก ๆ เล่าในบางสถาบัน เช่น ครอบครัว ในกลุ่มคนพื้นบ้านบางกลุ่ม นิทาน เป็นสิ่งที่นำมาใช้ประโยชน์ได้ไม่ใช่เพียงแต่เฉพาะผู้เล่า ผู้เขียน หรือผู้รวบรวมนิทานเท่านั้น แต่ยังเป็นประโยชน์กับนักแสดง ศิลปิน นักดนตรี ฯลฯ โดยเฉพาะภาพยนตร์ หรือ การ์ตูน นิทานภาพ น่าจะเป็นสิ่งที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดในการนำเสนอจินตนาการของคนพื้นบ้านอย่างสมบูรณ์แบบ เราได้พบว่านิทานประสบความสำเร็จในการปลอบใจทั้งเด็กและผู้ใหญ่ แต่ตามความเป็นจริงแล้ว นิทานไม่ใช่รูปแบบหนึ่งที่ทำให้ความบันเทิงต่อสมาชิกของสังคมเท่านั้น มันมีความสำคัญในแง่ที่เป็นศิลปะการแสดงออกของจินตนาการด้วย

นิทานเป็นศิลปะที่สำคัญและมีชีวิต นิทานบางรูปแบบ เช่น ตำนานท้องถิ่น ได้คงอยู่มาท่ามกลางกลุ่มคนพื้นบ้านเป็นเวลาหลายศตวรรษ มันคงอยู่ภายใต้อิทธิพลของปรัมปราประเพณี นิทานพื้นบ้านเป็นเรื่องที่จัดว่าชัดเจนแล้ว และเป็นศิลปะที่คงที่และถือว่ายุติแล้ว แม้ว่า การจัดระบบที่บอกว่านิทานเรื่องนี้เป็นประเภทใดประเภทหนึ่งอย่างชัดเจนจะขัดต่อสภาพความเป็นจริงก็ตาม เนื่องจากว่า การจัดว่านิทานเป็นประเภทใดนั้นขึ้นอยู่กับทัศนคติของคนในสังคม และวัฒนธรรมนั้นมากกว่า เช่น เทพนิยายในสังคมหนึ่ง อาจจะเป็นนิทานชีวิตในอีกสังคมหนึ่งก็ตาม แต่รูปแบบที่กำหนดไว้ก็ยังอธิบายได้ชัดเจนและทำให้เข้าใจได้ง่าย

นิทานพื้นบ้านถูกเล่าด้วยจุดประสงค์เพื่อความบันเทิงเป็นอันดับแรก มันจึงได้รับการขนานนามว่าเรื่องแบบบันเทิงคดีด้วย และบางทีก็ถูกระบุว่าเป็นเรื่องโกหก แต่ในการเล่านิทานแต่ละครั้งนั้น จุดมุ่งหมายจะปรากฏอย่างกระจ่างชัดเจนในลีลาการเล่านิทานและโครงสร้างของนิทาน เช่น นิทานเรื่องหนึ่งจะเล่าถึงความโหดร้ายรุนแรง ความทุกข์ทรมาน สิ่งมหัศจรรย์ที่ไม่เคยปรากฏในชีวิตจริง การกระทำที่เหนือวิสัยมนุษย์ การผจญภัยของพวกเหนือมนุษย์ ฯลฯ ส่วนประกอบทุกตอนจะเป็นไปอย่างเหมาะสม เป็นไปตามระเบียบของมัน ในที่สุดจะจบลงอย่างยุติธรรม เพื่อให้ผู้ฟังนิทานพึงพอใจ เพราะพวกเขาจะแสวงหาความบันเทิง จากทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นความน่ากลัวที่เขาทราบว่าเป็นการสรรแต่งขึ้นมา เรื่องแบบตลกนาฏกรรม สุขนานุกรม และเรื่องประหลาดโลก ผู้ฟังจะคุ้นเคยกับนิทานและปรารถนาที่จะได้ฟังซ้ำ ๆ กันอีก ส่วนประกอบเหล่านี้จะเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดโครงสร้างที่เป็นแบบแผนของนิทาน และก่อให้เกิดคุณค่าในตัวของมันเองด้วย.

